

ת"פ 46048/06/17 - מדינת ישראל נגד בריאן אליאס מנדיסיני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 46048-06-17 מדינת ישראל נ' מנדיסיני

לפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בריאן אליאס מנדיסיני

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; גניבת תוצרת חקלאית, לפי סעיף 384(א)(2) לחוק העונשין; והסתייעות ברכב לעבור עבירה, לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961. על פי עובדות כתב האישום, קשרו הנאשם ושבעה אנשים נוספים קשר (להלן - החבורה), וביצעו גניבות של תוצרת חקלאית מסוג אבוקדו ממטעים באזור הצפון. במסגרת קשירת הקשר, נהגו חברי החבורה להיפגש בשעות הלילה, לתצפת על המטעים, לקטוף אבוקדו, להעמיסו לשקים ולהימלט מהמקום עם הסחורה הגנובה. לאחר מכן נהגו חברי החבורה למכור את התוצרת החקלאית הגנובה בתמורה לאלפי שקלים. כך פעלו ב-11 הזדמנויות שונות המפורטות בכתב האישום, גנבו סה"כ כ-6,000 ק"ג של אבוקדו מסוג "הס", וקיבלו תמורתו סך כולל של כ-25,000 ₪.

2. בהתאם להסדר הטיעון הסכימו הצדדים על הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה התחייבה כי בכפוף לתסקיר חיובי עם המלצה לענישה לא מוחשית (היינו שלא בכליאה), תגביל עצמה בעתירתה לעונש מאסר בן 6 חודשים, שניתן לשאת בו בדרך של עבודות שירות. ההגנה, מצידה, חופשית בהתאם להסדר לטעון כפי רצונה.

תסקיר שירות המבחן

3. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את שנכתב בתסקיר, ואביא להלן את עיקרי הדברים. הנאשם יליד ארגנטינה ועלה ארצה בשנת 2004. הוא גרוש כבן 30 ואב לילדה. שירות המבחן התרשם כי מזה שנים רבות עושה הנאשם שימוש בסמים מסוגים שונים, ולפני כשנה פנה מיוזמתו לטיפול במסגרת קהילת "הדרך", בה שהה מספר חודשים, אך פרש מרצונו. לחובת הנאשם הרשעה קודמת משנת 2003, בעבירת סמים, והוא מוכר לשירות המבחן מאז. ביחס לביצוע העבירה הנוכחית, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות מלאה למעשיו. הנאשם תיאר את מערכת היחסים בינו לבין אחד מהמעורבים בפרשה ככזו שהתאפיינה ביחסי שליטה ומרות והוא אף חווה איומים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם נמצא בתהליך מעמיק של בחינת אורחות חייו, ולאור כך הוא שולב בטיפול במסגרת מרכז יום, אך לאחר זמן קצר עזב את הטיפול מרצונו והמשיך להגיע לטיפול פרטני וקבוצתי ביחידה להתמכרויות ושומר על ניקיון מסמים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל מענה טיפולי לבעיית ההתמכרות ממנה הוא סובל, אף אם היה מקום להעדיף טיפול מקיף יותר. ההתרשמות הכוללת הייתה מאדם המראה סימנים ראשוניים לשינוי, ולאור כך המליץ שירות המבחן להעדיף את הפן השיקומי בעניינו, להטיל על הנאשם צו מבחן למשך 18 חודשים, לצד צו של"צ ומאסר מותנה. ביחס לענישה בדרך של עבודות ציין שירות המבחן כי הדבר עלול להקשות על הנאשם, לפגוע בהליך השיקום ולהוות גורם סיכון.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

4. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת העבירות, למספר הרב של האירועים, לערכים המוגנים שנפגעו וכן לתופעת הגניבה החקלאית שהפכה נפוצה לאחרונה. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת הוגשה פסיקה ונטען כי ההסכמה העונשית במקרה זה אינה משקפת את העונש ההולם, אלא מדובר בנסיבות מיוחדות ובכללן קשיים ראייתיים וחשש מחשיפת שיטות עבודה ואמצעים. ב"כ המאשימה אישר כי הנאשם הוא שפנה לרשויות אכיפת החוק, סיפר על אודות המעשים וכי אלמלא עשה כן לא היה מידע זה מגיע לידי המשטרה. כן נטען כי הנאשם עתיד להעיד נגד המעורבים האחרים. לאור כך, ביקשה המאשימה לכבד את הסדר הטיעון ולהטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך 6 חודשים, שניתן לשאת בו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

5. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, פנה מיוזמתו לרשויות אכיפת החוק ובעקבות כך הוגשו מספר כתבי אישום בפרשה. נטען כי כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר ביצוע העבירות ובתקופה זו לא היה הנאשם תחת תנאים מגבילים. כן נטען כי הנאשם נעדר כל תמיכה משפחתית בארץ, הוא אב לקטינה ומתמודד עם חובות כספיים גדולים. ההגנה ביקשה לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהעדיף את הפן השיקומי.

6. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה והתנצל על מעשיו. כן סיפר על אודות ההליך הטיפולי שעבר ועל הרקע לביצוע העבירות.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת יגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

8. במקרה זה כתב האישום מונה עבירות רבות שבוצעו במהלך כחודש ימים, באותם המטעים וכלפי אותו מתלונן. ברי שקיים חוט מקשר בין העבירות וכי מדובר בתכנית עבריינית אחת מרובת פרטים. מכאן סבור אני שמדובר באירוע אחד הכולל מספר עבירות, וזאת בהתאם למבחן הקשר ההדוק, ועל כן יש לקבוע מתחם עונש אחד. עם זאת, אציין כי מובן שקביעת המתחם תושפע מריבוי העבירות (ראו: ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14); ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14) רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.15)).

9. כאמור, הצדדים הציגו הסדר טיעון הכולל טווח ענישה מוסכם. טרם בואי לקבוע אם לאמץ את הסדר הטיעון ולקבוע את עונשו של הנאשם על פיו, אציין כי בבית המשפט העליון הובעו דעות שונות בעניין השאלה האם יש צורך לקבוע מתחם ענישה מקום בו קיים הסדר טיעון ו"נראה שטרם נקבעה הלכה מחייבת בנדון" (ע"פ 8109/15 **אהרון אביטן נ' מדינת ישראל** (9.6.16)). עם זאת, ברי כי "אין בית המשפט כבול לעונש או לטווח ענישה שהוסכם בין הצדדים בהסדר טיעון, ועליו להחליט בהתאם לשיקול דעתו אם לכבד הסכמות אלה או לא. זאת, בהתחשב עם סבירות ההקלות שניתנו לנאשם בהסדר הטיעון והשיקולים שעמדו ביסוד הקלות אלה, מבחינת התאמתם לאינטרס הציבורי ולקידום תכליות המשפט הפלילי" (ע"פ 4301/15 **יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל** (5.1.16)). אציין כי בשל הצורך לבחון את סבירות ההקלה לה זכה הנאשם, בעטיו של הסדר הטיעון, נומקה העמדה המצדדת בצורך בקביעת מתחם ענישה גם במקרה של הסדר טיעון, בכך שהדבר יוצר שקיפות, כך שהציבור זוכה לדעת בבירור את מידת ההקלה לה זכה הנאשם בשל הסדר הטיעון (עמדת השופט מלצר בע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.12.13)). כמו כן נומקה עמדה זו בכך שהדבר מעמיד בפני בית המשפט כלי מדידה יעיל לבחינת סבירות הסדר הטיעון "לפחות במקרים בהם סבירות הסדר הטיעון אינה ברורה על פניה" (עמדת השופט מזוז בע"פ 4301/15 **יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל** (5.1.16)). וראו גם: אורן איל-גזל "**העונש ההולם לא תמיד יהלום**", עורך הדין 70 (אוקטובר 2013). עם זאת, כאמור, אין מדובר בהלכה מחייבת והנושא טרם הוכרע. בשים לב לריבוי העבירות וחומרתן, ברי כי גבולו העליון של טווח הענישה המוסכם חורג משמעותית ממתחם הענישה ההולם עבירות אלו, ומשכך ראיתי לנכון להתייחס לשאלת מתחם הענישה ההולם עבירות אלו.

10. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הערך המוגן שנפגע ברור והוא זכות הקניין, כמו גם הביטחון האישי והציבורי. במקרה זה יש להדגיש כי מדובר בגניבה חקלאית הפוגעת במקור פרנסתם של החקלאים, גורמת לעוגמת נפש ונזקים כספיים משמעותיים הן לחקלאים הנפגעים ישירות מהמעשים והן לשאר החקלאים הנאלצים להשקיע סכומי עתק במיגון ובאבטחה, שאחרת פרי עמלם ירד לטמיון. בהקשר זה ראו: רע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל**

(5.10.2010), שם נקבע, בין היתר כך:

"אכן, תופעה חמורה של גניבת תוצרת חקלאית אשר פשתה במחוזותינו והפכה למציאות קשה ובלתי נסלחת - גורמת נזקים אדירים לציבור החקלאים. כך נדרש החקלאי לעמול על גידול התוצרת, להוסיף סכומים ניכרים על מיגון (באם הדבר בכלל אפשרי) ולשאת בתוצאות הכלכליות של גניבות מרובות..".

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות-

11. **התכנון שקדם לביצוע העבירות:** המעשים בהם הורשע הנאשם הם פרי מסכת עבריינית מתוכננת היטב, תוך תעוזה רבה ותחכום, שכללה בחירה של היעד, חלוקת תפקידים בין המעורבים, תצפית על המטעים, הצטיידות בשקים והכנה מראש של רכבי מילוט. הנאשם והאחרים אף דאגו למכירת התוצרת החקלאית אותה גנבו, ובכך השלימו את מעגל העבירה ובאו על שכרם.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה: הנאשם נטל חלק פעיל בכל אחד מהאירועים, וניכר כי הוא מבצע דומיננטי ומשמעותי.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה: באירועים נגנבו כשישה טון אבוקדו (!) בשווי כולל של מעל לעשרים אלף ₪. מדובר בהיקף משמעותי ביותר וממדי הנזק ברורים.

12. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות גניבת תוצרת חקלאית מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. חומרת העבירה קיבלה ביטוי גם על ידי המחוקק, שעה שייחד סעיף חוק המבדיל בין גניבה "רגילה" לבין גניבת תוצרת חקלאית. יצוין עוד כי תופעת הגניבות החקלאיות הוגדרה לא אחת בפסיקה, כ"מכת מדינה". ראו:

"למרבה הצער, אף שחלפו למעלה מעשר שנים מאז החמיר המחוקק עם עבריינים אלה - המציאות בשטח, כך נדמה, לא השתפרה. אדרבא, התופעה של גניבת בקר ותוצרת חקלאית הלכה ופשתה, וכיום היא בבחינת מכת מדינה. מציאות כזו היא בלתי נסבלת. היא גורמת לנזק כלכלי לא רק לבעליו של הבקר הגנוב, אלא לכל מי שעוסק בענף זה, ושנאלץ להשקיע משאבים יקרים בניסיון למנוע מפורעי חוק לשים לאל את מה שלעיתים הוא מפעל חיים. ... במצב דברים זה המעט שמערכת בתי-המשפט יכולה לתרום בניסיון להשיב את הסדר על כנו - הוא להחמיר עם מבצעי העבירות, במטרה להבהיר לכל כי מי שישלח את ידו בקניינו של אחר, ישלם על כך מחיר כואב" (רע"פ 2806/07 ח'יר יונס נ' מדינת ישראל (29.03.07))

13. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים: רע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל** (5.10.10), בו הורשע נאשם בעבירות של הסגת גבול פלילית וגניבה של 500 ק"ג של בננות. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש מאסר על תנאי וקנס, ערעור המדינה התקבל ועונשו הוחמר ל-7 חודשי מאסר

בפועל, ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם; עפ"א 48/10 **ראמי עאטלה נ' מדינת ישראל** (13.1.10), בו נדחה ערעור נאשם שנידון ל-30 חודשי מאסר בגין גניבת 500 ק"ג רימונים ונהיגה ללא רישיון נהיגה. יצוין כי אירוע זה התרחש טרם תיקון החוק בנושא וההחמרה בענישה; עפ"ג 41919-02-17 **אבו עאיש נ' מדינת ישראל** (3.5.17), בו הורשע נאשם בעבירות של גניבת בקר (3 כבשים), נהיגה פוחזת ברכב וזיוף סימני זיהוי של רכב ונידון ל-7 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 18381-04-16 **מדינת ישראל נ' אל הוזייל** (7.11.16), בו הורשע נאשם בעבירות של ניסיון גניבת בקר וקשירת קשר לביצוע פשע, ונידון ל-7 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 21244-06-16 **מדינת ישראל נ' סאיד דרויש** (18.7.17), בו הורשע נאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וגניבה חקלאית, בכך שנכנס לשטח מכלאה, עם אחר, והשניים גנבו שתי פרות. הנאשם נידון לחודשיים מאסר בדרך של עבודות שירות, ועונשו של האחר הוקל במסגרת עפ"ג 36822-03-18 **אבו עואד נ' מדינת ישראל** (24.4.18) והוא נידון ל-3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות; עפ"ג 58082-11-10 **דוד יצחקוב נ' מדינת ישראל** (27.1.11), בו נדחה ערעורם של נאשמים שהורשעו בגניבת 250 ק"ג אבוקדו. הנאשמים היו בעלי עבר פלילי והוטלו עליהם עונשי מאסר לרבות הפעלת מאסר על תנאי (בסה"כ 15 חודשים, מתוכם 10 חודשי מאסר מותנה שהופעל); ת"פ 41404-05-10 **מדינת ישראל נ' נתנוב ואח'** (30.3.11), בו הורשעו שלושה נאשמים בגניבה של כ-80 ק"ג אבוקדו. הנאשמים היו בעלי עבר פלילי והם נדונו למאסרים מותנים, קנס ופיצוי; ת"פ 34552-08-15 **מדינת ישראל נ' עבד אל גני** (17.4.16), בו הורשע נאשם בגניבת כ-28 ק"ג אבוקדו, ובעבירה של נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף לאותו סוג רכב. הקטנוע שבבעלות הנאשם חולט, והוא נידון לעונש מאסר על תנאי, פסילת רישיון ופיצוי.

14. לאור כל זאת, דעתי היא כי מתחם העונש ההולם את כלל העבירות המתוארות בכתב האישום (המהוות אירוע אחד) נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. כאמור, הצדדים הסכימו על טווח ענישה אשר גבולו העליון שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. לאור מתחם הענישה קבעתי לעיל, ברי כי מדובר בחריגה לא מבוטלת ממתחם הענישה. אקדים ואומר כבר עתה כי בשים לב לנימוקי הצדדים, בדעתי לכבד את הסדר הטיעון ולגזור את עונשו של הנאשם בהתאם לטווח הענישה המוסכם. בעניין זה הצהירה המאשימה על קשיים ראיתיים לא מבוטלים ובמיוחד משכנע נימוקה בדבר כך שהנאשם הוא שחשף מיוזמתו את הפרשה בפני רשויות אכיפת החוק, ואלמלא פעל כך לא היו נחשפות העבירות (למקרים בהם ניתן משקל לשיתוף הפעולה של נאשמים עם רשויות אכיפת החוק, ראו: ע"פ 1403/17 **יריב קובלסקי נ' מדינת ישראל** (24.10.17); ע"פ 1506/16 **מכלוף מיקי אמסלם נ' מדינת ישראל** (18.8.16); ע"פ 2778-08-16 **מוחמד חמאד נ' מדינת ישראל** (12.11.17)).

16. עם זאת, גם אגב כיבוד הסדר הטיעון, על בית המשפט להכריע בין עמדות הצדדים, ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם ולנושא זה אעבור כעת. אקדים ואומר כי לדעתי הוכחו בבירור סיכויי שיקום בעניינו של הנאשם וראוי היה בשל כך לחרוג ממתחם הענישה, אף ללא צורך להידרש להסדר הטיעון. אפרט.

17. הנאשם שלפני הוא בחור צעיר. עברו אינו מכביד והוא כולל הרשעה משנת 2013 בגין עבירה של

החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה סימנים ראשוניים לשינוי עמדותיו ואורחות חייו. הנאשם התגייס להליך טיפולי ושירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית ומוטיבציה לשינוי, על אף שסבר כי יש צורך במענה טיפולי מקיף יותר. לאור כך, המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן. המלצה זו מקובלת עלי.

18. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם." (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14)). לאחרונה שב בית המשפט העליון והדגיש כי "את התשתית העובדתית להוכחת סיכויי השיקום ניתן לגבש באמצעים ראייניים שונים, ובראשם התסקיר של שירות המבחן... במקרים קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעריך את סיכויי השיקום במסגרת סעיף 40ד' לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה... דברים אלה זוכים למשנה חיזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי" (ע"פ 6637/17 **אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל** (18.4.18)).

19. יישום דברים אלו על הנאשם שלפני מביא למסקנה לפיה הוכחו בעניינו סיכויי שיקום ממשיים. כאמור, הנאשם הוא צעיר שנסיבות חייו אינן קלות, והוא נעדר כל תמיכה משפחתית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם סובל מהתמכרות ארוכת שנים לסמים וכי הוא מקבל מענה טיפולי במסגרת היחידה להתמכרויות, והוא מביע רצון לחזרה לדרך הישר. לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשם הוא שחשף את העבירות ואף בכך יש להעיד על מוטיבציה ורצון עז לשינוי אורחות חייו.

20. לאור כך ראוי לחרוג ממתחם הענישה בעניינו של הנאשם. אכן, חומרת העבירה לעיתים תביא למסקנה לפיה יש להעדיף את עקרון ההלימה על פני שיקומו של נאשם, שכן שיקומו של נאשם אינו חזות הכל ויש שנכון להעדיף שיקולים אחרים (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.16)). עם זאת, במקרה זה נראה כי מדובר בנאשם המצוי כיום "במקום אחר". מזה תקופה נתון הנאשם בהליך טיפולי, אשר הביא לשינוי חשיבה והתנהגות. אציין עוד כי תמיכה בהליך שיקומו של הנאשם תניב תוצאה חיובית לא רק עבורו אלא גם עבור החברה. נסיבות המקרה הכוללות ובהן נסיבות חייו; חלופת הזמן; שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ההליך הטיפולי שעבר; והמלצת שירות המבחן תומכות במסקנה לפיה נכון לאפשר לנאשם להמשיך בהליך השיקומי ולסטות בשל כך ממתחם הענישה ההולם (ראו: ע"פ 4944/15 **חן שרעבי ואח' נ' מדינת ישראל** (4.2.16)); ע"פ 779/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.4.15)).

21. התלבטתי מהו העונש הראוי במקרה זה, בשים לב למכלול השיקולים ובהן חומרת העבירות, הסדר הטיעון, סיכויי השיקום והמלצת שירות המבחן. שירות המבחן המליץ להסתפק בצו של"צ. עמדה זו אינה מקובלת עלי. כידוע גם בהתקיים סיכויי שיקום "לא מתפוגגים מאליהם שיקולי ההלימה גם כאשר חלים שיקולי השיקום. אולם, יש להקפיד על

כך שהבחירה בעונש לא תפגע באופן ממשי בסיכויי השיקום" (ע"פ 6637/17 אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל (18.4.18); וראו גם אורן גזל-אייל "חריגה ממתחם העונש ההולם" ספר דורית ביניש 539, 550). לדידי, אין די בצו של"צ על מנת לבטא נכונה את היחס שבין חומרת העבירה לעונש ההולם אותה, חרף סיכויי השיקום והעובדה שהנאשם הוא שחשף את העבירות (להבדל הערכי-מעשי שבין מאסר בעבודות שירות לבין של"צ, ראו רע"פ 1002/17 מדינת ישראל נ' ניסים מור (18.7.18)). האיזון הראוי לדעתי הוא בהטלת עונש מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ודוק: בשים לב לאורך התקופה שבכוונתי לקבוע, אינני סבור שיהיה בכך על מנת לפגוע בסיכויי שיקומו של הנאשם. אדגיש עוד כי עונש זה מצוי בגדרי טווח הענישה שהיה מוסכם על ההגנה.

22. לצורך קביעת העונש הבאתי בחשבון את גילו של הנאשם, ההליך השיקומי שעבר, עברו הפלילי, עמדתו ביחס לעבירות והעובדה כי הוא שחשף אותן והכל כפי שפורט לעיל בהרחבה. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 3 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה מיום 19.8.19. הובהר לנאשם שעליו לבצע את עבודות השירות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות והוא יישא ביתרת התקופה בכליאה. **מועד תחילת עבודות השירות ביום 25.11.19, ועל הנאשם להתייצב ביום זה במשרדי הממונה כמפורט בחוות הדעת.**

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכושו של אחר.

ג. אני מעמיד את הנאשם בפיקוח שירות המבחן למשך 18 חודשים. הובהר לנאשם, בלשון פשוטה, כי עליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו להטיל עליו ענישה נוספת.

ד. פיצוי למתלון - מושב בית העמק - בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם במזכירות בית המשפט עד יום 1.1.20. המאשימה תמסור למזכירות בתוך 14 יום את פרטי חשבון הבנק אליו יש להעביר את הפיצוי, ותיידע את המתלון בדבר תוכנו של הדין.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב אלול תשע"ט, 22 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.